

יומא ז

הוכחה של רב ששת לשיטתו : אמר רב ששת : מנא אמינא לה – דתניא (בתוספתא) : **היה עומד ומקריב מנחת העומר ונטמאת בידו - אומר, ומביאין אחרת תחתיה. ואם אין שם אלא היא אומרין לו: הוי פקה, ושתוק.** קתני מיהת : **אומר, ומביאין אחרת תחתיה!**
פירוש רב נחמן לאותה ברייתא: אמר רב נחמן: מודינא היכא דאיכא שיריים לאכילה.

קושי 1 על רב נחמן: מיתיבי: **היה מקריב מנחת פרים ואילים וכבשים ונטמאת בידו, אומר ומביאין אחרת תחתיה. ואם אין שם אלא היא - אומרין לו: הוי פקה, ושתוק.** מאי לאו - פרים אילים וכבשים דחג!

תירוץ: אמר לך רב נחמן: לא,

המילה בתוספתא	במה מדובר?	הטעם שמביאים אחרת תחתיה
פריים	פר עבודה זרה	כיון דלא קביע ליה זמן - מהדרינן
אילים	באילו של אהרן	כיון דיחיד הוא - מהדרינן
כבשים	בכבש הבא עם העומר	דאיכא שיריים לאכילה

קושי 2 על רב נחמן: מיתיבי: **דם שנטמא וזרקו, בשוגג - הורצה, במזיד - לא הורצה!**
 תירוץ: כי תניא ההיא - דיחיד.

קושי 3 על רב נחמן: תא שמע: **על מה הציץ מרצה - על הדם ועל הבשר ועל החלב שנטמא, בין בשוגג בין במזיד, בין באונס בין ברצון, בין ביחיד בין בציבור.** ואי סלקא דעתך טומאה היתר היא בציבור - למה לי לרצויי?

תירוץ 1: אמר לך רב נחמן: כי קתני הציץ מרצה - אדיחיד.

תירוץ 2: ואיבעית אימא: אפילו תימא בציבור, בהנך דלא קביע לה זמן.

קושי על רב ששת: מיתיבי: (שמות כח) **קח את אהרן את און הקדשים, וכי איזה עון הוא נושא? אם עון פיגול - הרי כבר נאמר *קח ירצה*, ואם עון נותר - הרי כבר נאמר *קח ירצה*. הא אינו נושא אלא עון טומאה שהותרה מכללה בציבור. וקשיא לרב ששת!**
 תירוץ: תנאי היא. דתניא:

רבי שמעון	רבי יהודה
ציצן	עודה על מצחו - מרצה, אין עודה על מצחו - אינו מרצה
קושי על ר' יהודה ותירוץ	אמר לו רבי שמעון כהן גדול ביום הכפורים יוכיח, שאין עודה על מצחו ומרצה!
האם טומאה הותרה או דחויה?	דחוויה
אביי: בנשבר הציץ - דכולי עלמא לא פליגי דלא מרצה, כי פליגי - דתלי בסיכתא	רבי יהודה סבר: (שמות כח) <i>קח ירצה</i>
	ורבי שמעון סבר <i>תמיד לרצון לפני ה'</i> , מאי <i>תמיד</i> ? אילימא תמיד על מצחו, מי משכחת לה? מי לא בעי מיעל לבית הכסא, ומי לא בעי מינס? אלא תמיד מרצה הוא.

שמות פרק כח פסוק לח

והיה על מצחו אהרן את און הקדשים אשר יקדשו בני ישראל לפניך אתנת קדשיהם והיה על מצחו תמיד לרצון להם לפני ה':

